

पोटिकः, पुं. (पोटः संज्ञोद्योःस्थस्येति ठन् ।) विष्कोटकः । इति केचित् । (विष्कोटकशब्द-
स्य विवृतिर्ज्ञातया ।)

पोट्टली, स्त्री, (पोटेन संज्ञिवेण लीयते इति ।
ली+ङः । एषोदरादित्वात् साधुः । डीप् ।)
पोट्टलिका । वस्त्रवह्नयम् । पुं. इति
भाषा । यथा,—

“शुद्धार्थं त्रिकलाकाथे गुडुष्याः काथ एव वा ।
होलायन्त्रे पुरः पाच्यः पोडुल्या वस्त्रवह्नया ॥”
इति वैद्यकम् ॥

पोडुः, पुं, (पुड्तीति । पुड्+उन् ।) कपाला-
स्थितलम् । इति राजनिर्घण्टः ॥

पोनः, पुं, स्त्री, (पुनातीति । पू+“हृन्निष्पि-
वामिद्मिल्लुपूधुर्विभ्यस्तन् ॥” उणा० ३।५।
इति तन् ।) शिशुः । इत्यमरः । २।५। ३८ ।
(यथा, कथासरित्सागरे । १२ । १३३ ।
“तत्रस्थात् स्वर्णमूलाख्याद् गिरेः संप्रिथ्य राक्ष-
सान् ।

अनाथयत् पक्षिपोतं गरुडान्वयसम्भवम् ॥”)

पोतः, पुं (पुनाति इति । पू+“डसीति”
उणा० ३।५। इति तन् ।) वहिन्नम् ।

यह्नानम् । पोता इति भाषा । वक्ष्यम् । इति

मेदिनी । ते, ३७ । दशवर्षोयह्नो । इति

हेमचन्द्रः । समुद्रयानम् । जाहाज इति भाषा ॥

(यथा, देवीभागवते । १।३। ४२ ।

“सम्याय मानुषभवं सकलाङ्गुलं

पोतं भवार्णवजलोत्तरणाय कामम् ।

सम्याय वाचकमहो न श्रमोति च्छः

सो वक्षितोऽत्र विधिना सुहृदं पुरायम् ॥”)

यथा,—

“समुद्रयाने रत्नानि महामौलानि साधुभिः ।

रत्नपारौचकेः सार्द्धमानयिष्ये बहूनि च ॥

शुकेन सह संप्राप्तो महान्तं लवणार्णवम् ।

पोतारुद्रास्ततः सर्वे पोतवाहैरुपासिताः ।

अपारे दुस्सरेऽग्राधे यान्ति वेगेन निवृत्तः ॥”

इति वाराहे गोकर्णमाहात्म्याध्यायः ॥

पोतकी, स्त्री, (पोल इवेति । पोत+इवार्थे कन् ।

स्त्रियां डीप् ।) पूतिका । इति शब्दमाला ।

(अस्याः पर्यायो गुणाश्च यथा,—

“पोतक्युपोदिका सा तु मालवान्तवल्गरी ।

पोतकी प्रीतला क्षिभा शृङ्गला वातपित्तदुत् ॥

अकच्छा पिच्छला निद्राशुक्रदा रक्तपित्तजित् ।

बलदा रुचिकृत् प्रथा हृद्गनी त्रिप्रकारिणी ॥”

इति भावप्रकाशस्य पूर्वखण्डे प्रथमे भागे ।)

श्यामापची । इति राजनिर्घण्टः ॥

पोतजः, पुं, (पोतः सन् न तु इन्द्रादिरूप इति

भावः । जायते इति । जन+ङः ।) कुञ्ज-
रादिः । यथा, हेमचन्द्रः । ४। ४२१ ।

“अङ्गजाः पक्षिपर्वाद्याः पोतजाः कुञ्जरा-
दयः ॥”

पोतबणिक्, पुं, (पोतेन बणिक् ।) वहिन्नेण

बाणिक्यकर्ता । नौबाणिक्यकरः । तत्पर्यायः ।

सांयात्रिकः २ । इत्यमरः । १।१०। १२ ।
समुद्रयानचारी ३ । इति जटाधरः ॥ नौ-
बाणिक्यकरः ४ । इति शब्दरत्नावली ॥

पोतरक्षः, पुं, (पोतं रक्षतीति । रक्ष+“कर्म-
ण्यञ्” ३।२।१ । इत्यञ् ।) केनिपातकः ।
इति शब्दमाला ॥ हालि इति भाषा ॥

पोतलकप्रियः, पुं, (पोतलकः प्रसृतविशेषः प्रियो-
ऽस्य ।) बुद्धविशेषः । इति त्रिकाण्डशेषः ॥

पोतवाहः, पुं, (पोतं नावं वहतीति । वह+
“कर्मण्यञ्” ३।२।१ । इत्यञ् ।) वहिन्-
वाहकः । हाङि इति भाषा । तत्पर्यायः ।

नियामकः २ । इत्यमरः । १।१०। १२ ॥

पोता, [ऋ] पुं, (पुनातीति । पू+“नमृनेट्-
त्वट्टोत्पोतभाटजामाटमाटपिट्टुट्टिहट्”
उणा० २।६६ । इति तन्प्रत्ययेन निपात्यते ।)
विष्णुः । इति संक्षिप्तसारोद्भाट्टितः ॥

ऋत्विक् । इति भूरिप्रयोगः ॥ (यथा, ऋग्वेदे ।
४।६। ३ ।

“स सद्ग परि शीयते होता मन्त्रो दिविष्टिषु ।

उत पोता नि षीदति ॥”)

पोताच्छादनं, स्त्री, (पोतमिवाच्छादयतीति । आ+
छादि+ल्युः ।) वक्ष्यकुट्टिमम् । इति हारावली ॥

पोताधानं, स्त्री, (आधीयतेऽनेति । ल्युट् । आधा-
नम् । पोतानां अक्षजमत्स्नानासाधानम् ।)
सुदाक्षमत्स्नसंघातः । इत्यमरः । १।१०। १२ ॥

पोना इति भाषा । अस्य गुणाः । सुक्लिगत्वम् ।
लघुत्वम् । रोचनत्वञ्च । इति राजवंशभः ॥

पोतिका, स्त्री, (पोतोऽस्थस्य इति । पोत+ठन् ।
यद्वा, पूतिका एषोदरादित्वात् साधुः ।) पूतिका ।
इत्यमरटौकार्या भरतः ॥ शतपुष्या ॥ मूल-
पोती । इति राजनिर्घण्टः ॥

पोतासः, पुं, (पोतेभ्यः शिशुभ्यः अस्वते लिप्पते
इति । अस्+अच् ।) कर्पूरविशेषः । इति
राजनिर्घण्टः ॥

पोतज, स्त्री, (पुयतेऽनेनेति । पू+“हृन्निष्पि-
युवः” ३।२।१८ । इति ट् ।) शूकर-
सुखायम् । जाङ्गलसुखायम् । वक्ष्यम् । इति
मेदिनी । रे, ६१ । वहिन्नम् । इति संक्षिप्तसारो-
द्भाट्टितः ॥ (पोतनामर्त्विजः पात्रमेदः ।
यथा, ऋग्वेदे । १।१५। २ ।

“मरुतः पिवत ऋतुना पोत्राद्यज्ञं पुनीतन ।
युयं हि हा सुदानवः ॥” “पोत्रात् पोतनाम-
कस्य ऋत्विजः पात्रात् सोमं पिवत ॥” इति
तद्वाक्ये सायनः ॥)

पोत्रायुधः, पुं, (पोत्रं तन्सुखायमेव आयुधं
यस्य ।) शूकरः । इति राजनिर्घण्टः ॥

पोत्रिरथा, स्त्री, (पोत्री शूकरः रथ इव गति-
साधकोऽस्याः ।) जिनशक्तिविशेषः । इति
त्रिकाण्डशेषः ॥

पोत्री, [नृ] पुं, (पोत्रमस्यास्तीति । पोत्र+इनिः ।)
शूकरः । इत्यमरः । २।५। २ । पोत्रविशिष्टे,
त्रि ॥

पोलिन्दः, पुं, (पोतस्य अलिन्द इवेति । एषो-
दरादित्वात् साधुः ।) नौकावयवभेदः । तत्-
पर्यायः । पादारकः २ । इति त्रिकाण्डशेषः ॥

पोलिका, स्त्री, (पोली+कार्थे कन् टाप् । पूर्व-
इत्त्वञ्च ।) पिटकविशेषः । प्रातुजा रोटी इति
हिन्दी भाषा । यथा,—

“कुर्व्यात् समितयातीव तन्वी पर्पटिका ततः ।

खेदयेत्तत्रके तान्शु पोलिकां तां जगुब्जुधाः ॥

तां खादेत्क्षयिकायुक्तां तस्यां मण्डकवद्गुणाः ।

तत्रकं तावा इति लोके ॥” इति भावप्रकाशः ॥

तत्पर्यायः । पूलिका २ पौलिः ३ पूपिका ४

पूपला ५ । इति हेमचन्द्रः ॥

पोली, स्त्री, (पोलति महत्त्वं गच्छतीति । पुल+
ञ्जलादित्वात् ङः । डीप् ।) पिटकविशेषः ।

तत्पर्यायः । पूपाली २ चपटौ ३ । इति

त्रिकाण्डशेषः ॥

पोषः, पुं, पोषणम् । पुषधातोर्भावे चण् प्रत्यय-
निष्पन्नः । यथा, भट्टिः ।

“यः सर्वदास्नानपुषत् स्वपोषम् ॥”

(यथा, च भागवते । ३। २०। १० ।

“अथैरापादितैर्गुब्ज्यां हिंसयेत्स्नानञ्च तान् ।

पुष्याति येषां पोषेण शेषभुग्वात्स्यः स्वयम् ॥”)

पोषणं, स्त्री, (पुष्+ल्युट् ।) पुष्टिः । इतिः ।
पुषधातोर्भावेऽनट् प्रत्ययनिष्पन्नः ॥ (यथा, मार्क-
ण्डेये । २८। ८ ।

“तद्विज्ञातियुष्वा पोषणं क्रयविक्रयो ।

वर्णधर्मास्त्रिभे प्रीक्ताः श्रूयन्तामाश्रमाश्रयाः ॥”)

पोषयिन्, पुं, (पोषयतीति । पुष+यिञ्+
“लृङिष्ठापुष्ठादिभ्यो ञेरिङ्कुच् ॥”
उणा० २।२६ । इति इङ्कुच् ।) कौकिलः ।
भर्ता । इति संक्षिप्तसारोद्भाट्टितः ॥ पोषण-
कर्त्तरि, ञि ॥

पोषा, [टृ] पुं, (पुष्यातीति । पुष+लृच् ।)
पूतकः । इति शब्दचन्द्रिकां । कौटकरञ्ज
इति भाषा । पोषणकर्त्तरि, ञि ॥ (यथा, हरि-
वंशे । २५। १७ ।

“ताभिर्घायास्त्रयो लोकाः प्रजाश्चैव चतुर्विधाः ।

पोषा हि भगवान् सोमो जगतो जगतीपते ॥”)

पोष्यरः, ञि, पोषकश्चेष्टः । पोष्यु वर इति
सप्तमी तत्पुष्यसमायः ॥

पोष्यः, ञि, (पुष्यते इति । पुष+य्यत् ।) पोष-
कीयः । पोषितयः । पुषधातोः कर्मणि यप्रत्यय-
निष्पन्नः ॥ (यथा, राधातन्त्रे चतुर्दशपटले ।

“नन्दगोपस्य देवेशि ! कृण्वन्तु सर्वदा प्रियः ।

आत्मना जायते यस्तु व्यात्मजः स उदाहृतः ।

पोष्यः पुत्र इति खातो नन्दस्य वरवर्णिनि ॥”)

पोष्यपुत्रः, पुं, (पोष्यः पुत्रः । पोष्यत्वेनैव पुत्रत्वं
प्राप्त इत्यर्थः ।) पालनादिना सुतलप्राप्तः
यथा, ब्रह्मवैवर्ते गणपतिखण्डे १४ अध्याये ।

“अधुना कृत्तिकानाश्च यस्यां तपोष्पुत्रकः ।

तन्नाम चक्रुस्ताः प्रीत्या कार्त्तिकश्चेति कौतु-
कात् ॥”